

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 42CoKR/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121207875
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Gindlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:3121207875.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Gindlovej, členiek senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD. a JUDr. Ľubice Mojžišovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s. so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o. so sídlom kancelárie Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom XXX XX C., v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 38Odi/9/2021-132 zo dňa 30. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Trenčín č.k. 38Odi/9/2021-132 zo dňa 30. novembra 2022 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd rozhodnutím napadnutým odvolaním vo výroku I. rozhodol tak, že žalobu žalobcu o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného zamietol. Vo výroku II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že sa žalobca žalobou domáhal zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer z dôvodov podľa § 166g ods. 2 písm. e), f), h) ZKR, že žalovaná sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti, nebola platobne neschopná, a mala snahu poškodiť svojho veriteľa a podľa § 166g ods. 1 ZKR, že zo správania žalovanej po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností. Žalobca tvrdil, že žalovaná nebola platobne neschopná, keďže v čase pred vyhlásením konkurzu splácala pohľadávky žalobcu pravidelnými mesačnými splátkami v celkovej výške v priemere 59,- Eur, ktoré úhrady boli vykonávané prostredníctvom zrážok zo mzdy, a teda je zrejmé, že žalovaná je zamestnanou osobou v produktívnom veku. Žalovaná disponovala a disponuje finančnými prostriedkami, z ktorých mohla, hoci len sčasti, uhrádzať pohľadávku žalobcu ako aj ďalších veriteľov, avšak sa nesnažila uhrádzať svoje záväzky, čím je preukázaný nepoctivý zámer žalovanej. V danom smere žalobca poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/1/2019, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava sp. zn. 8Odi/1/2018 zo dňa 18.10.2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 3CoKR/23/2020 zo dňa 04.12.2020. Dôvodil, že pokiaľ žalovaná disponuje dostatočným príjmom na to, aby mohla, hoci len sčasti, plniť svoje záväzky, nemala by využiť inštitút oddĺženia ale formu splátkového kalendára a týmto preukázať poctivý zámer.

3. V ďalšom žalobca poukázal na § 566 Občianskeho zákonníka, ktorého gramatickým výkladom vo vzťahu k § 3 ods. 2 tretia veta ZKR dospel k záveru, že platobne neschopnou je len fyzická osoba,

ktorá nie je schopná ani čiastočne plniť 180 dní po splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Žalovaná nespĺňala podmienku platobnej neschopnosti predpokladanú v paragrafe 3 ods. 2 tretia veta ZKR, resp. § 166 ods. 2 písm. f) ZKR. Žalobca pritom poukázal na to, že žalovaná bola žalobcom a jeho právnym predchodcom niekoľkokrát kontaktovaná písomne alebo telefonicky, bola jej ponúknutá možnosť uhradiť svoj záväzok formou bezúročného splátkového kalendára. Napriek tomu, že žalovaná je zárobkovo činnou osobou, riešila svoju situáciu formou oddĺženia konkurzom, čo spochybňuje jej poctivý zámer. Žalobca poukázal na to, že pokiaľ by žalovaná mala skutočne poctivý zámer a úprimnú snahu riešiť svoje dlhy, naďalej by riadne splácala svoje záväzky veriteľom, prípadne by využila inštitút splátkového kalendára, pri ktorom dochádza aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľov, pričom žalovaná má a mala pravidelný príjem, ktorý je základnou podmienkou na povolenie splátkového kalendára.

4. V ďalšom žalobca poukázal na to, že žalovaná po vyhlásení konkurzu nevykonala v prospech žalobcu žiadne úhrady napriek tomu, že sa u nej nijako nezmenili pomery. Žalovaná by pokračovaním v plnení svojich záväzkov dokázala splatiť svoje záväzky voči všetkým veriteľom a využitím inštitútu oddĺženia poškodila všetkých svojich veriteľov.

5. Žalobca tvrdil, že je veriteľom žalovaného na základe zmluvy o úvere č. 8834694308, z ktorej vyplývajúca pohľadávka bola právnym predchodcom žalobcu D. E., A. postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.02.2020 na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED. Následne bola táto zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.02.2011 postúpená na spoločnosť PRO CIVITAS s.r.o. a dňa 15.12.2014 zmluvou o postúpení bola postúpená na spoločnosť BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. a nakoniec zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2014 bola táto postúpená na žalobcu.

6. Žalovaná sa ku skutkovým tvrdeniam žalobcu nevyjadrila a na podanú žalobu nereagovala.

7. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že primárne skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer a dodržanie lehoty na domáhanie sa zrušenia oddĺženia žalovaného. Okresný súd uviedol, že lehota na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia bola zachovaná, keďže konkurz na majetok žalovanej bol vyhlásený v roku 2018, pričom návrh na zrušenie oddĺženia žalobca podal v roku 2021, teda pred uplynutím lehoty 6 rokov od vyhlásenia konkurzu. K aktívnej vecnej legitímácii žalobcu okresný súd konštatoval, že nemal dostatočne preukázané, že by žalobca ako veriteľ žalovanej bol dotknutý oddĺžením, keďže jeho pohľadávka sa javí ako premlčaná vzhľadom na zosplatnenie postúpenej pohľadávky voči žalovanej ešte v roku 2009. Žalobca by sa tak nemohol úspešne domôcť jej vymoženia, keďže premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať podľa § 54a Občianskeho zákonníka, uvedená pohľadávka má postavenie len ako naturálna obligácia. Okresný súd však záverom k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu konštatoval, že vzhľadom k tomu, že v rámci predbežného právneho posúdenia uvedené posúdenie neoznámil žalobcovi, z tohto dôvodu predmetnú žalobu nezamietol a v ďalšom sa zameral na posúdenie skutkových tvrdení žalobcu ohľadne nepoctivosti zámeru žalovanej, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je z tohto pohľadu dôvodná.

8. Okresný súd konštatoval, že medzi stranami neboli sporné žiadne skutkové tvrdenia žalobcu, teda že žalovaná je zamestnanou osobou v produktívnom veku, v čase pred vyhlásením konkurzu splácala pohľadávku žalobcu pravidelnými mesačnými splátkami v priemere 59,- Eur prostredníctvom zrážok zo mzdy (mimo exekúcie), disponovala finančnými prostriedkami, z ktorých mohla čiastočne uhrádzať pohľadávku žalobcu i ostatných veriteľov, neposkytla žiadne finančné prostriedky na úhradu svojich záväzkov po vyhlásení konkurzu, hoci jej životné náklady sa nezmenili.

9. Okresný súd poukázal na to, že žalobca na preukázanie výšky príjmu žalovanej navrhol vykonať dokazovanie dopytom na Sociálnu poisťovňu, z ktorej oznámenia vyplynulo, že výška základu žalovanej sa pohybovala v rozmedzí 750,- Eur až 995,- Eur v období od 2/2018 do 8/2018, z ktorých súm boli vykonávané predpisy na úhradu jednotlivých odvodov. Okresný súd však konštatoval, že uvedeným dôkazom nebola preukázaná výška čistého príjmu žalovanej, ktorá jej po úhrade všetkých odvodov bola mesačne vyplácaná a ktorou mesačne žalovaná disponovala. Zo životopisu žalovanej mal pritom súd preukázané, že žalovaná spolu s manželom mala mať príjem 1.200,- Eur, pričom aj jej manžel má exekúcie a po odpočítaní nákladov im na živobytie zostávalo 200,- – 300,- Eur pre celú rodinu (4 deti). Žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal konkrétnu výšku čistého príjmu žalovanej, pričom sa len domnieval, že výška príjmu žalovanej, vzhľadom na oznámený základ Sociálnou poisťovňou, musela

byť dostatočne vysoká na postupnú úhradu svojich záväzkov. Zo zoznamu majetku žalovanej mal súd pritom preukázané, že žalovaná nedisponovala žiadnym majetkom. Žalobca v konaní taktiež netvrdil a ani nepreukázal výšku záväzkov žalovanej, splnením ktorých bola táto 180 dní po lehote splatnosti, aby bolo možné ustáliť jej platobnú ne/schopnosť. Zo zoznamu veriteľov žalovanej a z indikatívnej informácie z centrálného registra exekúcií (ktoré dôkazy boli vykonané na návrh žalobcu), mal súd za preukázané, že žalovaná mala dvoch veriteľov (výška záväzkov nebola preukázaná, keďže zo zoznamu veriteľov nevyplývala) a voči žalovanej sa viedlo jedno exekučné konanie od roku 2011 na vymoženie istiny 1.142,70 Eur s príslušenstvom.

10. Okresný súd tak poukázal na to, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaná bola zamestnaná, jej jediným majetkom bol pravidelný príjem zo zamestnania, z ktorého okrem povinných odvodov zo mzdy žalobca vykonával zrážky zo mzdy vo výške 59,- Eur mesačne, avšak nebola preukázaná konkrétna výška čistého príjmu žalovanej. Okresný súd na základe uvedeného konštatoval, že žalobca nepreukázal, že žalovaná disponovala takým finančným majetkom, z ktorého bola schopná uhrádzať všetky svoje záväzky po lehote splatnosti 180 dní, teda disponovala takým finančným majetkom, ktorý by pokrýval jej splatné záväzky 180 dní po splatnosti, preto nie je možné dospieť k právnenému záveru o platobnej schopnosti žalovanej len na základe tých okolností, že disponovala pravidelným mesačným príjmom zo zamestnania, z ktorého bola schopná aspoň čiastočne uhradiť svoje záväzky. Okresný súd konštatoval, že záver žalobcu o platobnej schopnosti žalovanej je založený len na ničím nepodložených domnienkach o dostatočnej výške príjmu žalovanej na úhradu jej záväzkov.

11. Okresný súd konštatoval, že pokiaľ by chcel žalobca preukázať, že žalovaná nebola platobne neschopná, musel byť tvrdiť a preukázať dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jej záväzkov. Všeobecné konštatovanie, že príjem žalovanej bol v dostatočnej výške na postupnú čiastočnú úhradu záväzkov na vyvodenie záveru o platobnej schopnosti žalovanej nestačí. Výška príjmu žalovanej je v tomto smere irelevantná, podstatné je, či bola žalovaná schopná zo svojho príjmu a finančného majetku v čase splatnosti uhrádzať svoje splatné záväzky voči všetkým svojim veriteľom. Žalobca však nepreukázal svoje tvrdenie, že bola platobne schopná, keď netvrdil a ani nepreukázal výšku všetkých záväzkov, ktoré žalovaná mala. V rámci dokazovania bolo preukázané (zoznamom veriteľov žalovanej), že žalovaná mala viaceré záväzky voči viacerým veriteľom, pričom nebolo preukázané, že bola schopná plniť všetky záväzky voči všetkým veriteľom zo svojho príjmu, ktorého výška ani nebola preukázaná. Súd má za to, že sa musí jednať o úhradu všetkých dlhov riadne a včas.

12. Na podporu uvedeného okresný súd poukázal na § 1 Vyhl. č. 643/2005 Z.z. účinnej v čase podania návrhu na konkurz, kde za účelom definovania platobnej neschopnosti bol určený druh a výška finančného majetku, ktorého existencia vyvracia závery o platobnej neschopnosti, pričom sa má jednať o finančný majetok v hodnote takej, aby bol spôsobilý na krytie záväzkov dlžníka voči veriteľom. Okresný súd konštatoval, že mu je zrejmé, že citovaná vyhláška nereflektovala na zmenu definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby v ZKR, účinnej od 01.03.2017, avšak poukázal na to, že jej podstata spočíva v nekrytí splatných záväzkov finančným majetkom dlžníka, platí. Podstatou definície platobnej neschopnosti nie je to, či je dlžník schopný záväzok uhradiť v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť v celosti. V danom smere okresný súd konštatoval, že existenciu žiadneho finančného majetku a ani finančných prostriedkov v hodnote spôsobilej na krytie záväzkov, žalobca v konaní nepreukázal a ani netvrdil. Jeho závery o tom, že žalovaná je zamestnaná a poberá mzdu, nevyvracajú záver o platobnej neschopnosti žalovanej. Samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovanej ešte neznamená, že táto spĺňa aj podmienku platobnej schopnosti. Okresný súd na základe uvedeného ustálil, že žalovaná bola v čase podania návrhu na konkurz platobne neschopná, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že v čase podania návrhu disponovala takým finančným majetkom, ktorý by kryl všetky jej splatné peňažné záväzky, teda nebola preukázaná jej platobná schopnosť.

13. K tvrdeniam žalobcu, že žalovaná sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti, okresný súd uviedol, že žalobca netvrdil žiadne skutočnosti (ani nepreukázal), z akého konkrétneho konania, správania a skutkov žalovanej je možno usudzovať, že žalovaná sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti za účelom podania návrhu na konkurz. Žalobca neuviedol, v akom konaní, správaní žalovanej vidí úmysel priviesť sa do platobnej neschopnosti.

14. K tvrdeniu žalobcu o nepoctivom zámere žalovanej neplnením jej záväzkov voči veriteľom po vyhlásení konkurzu na jej majetok okresný súd poukázal na § 166c ZKR, ktorý taxatívne vymedzuje okruh pohľadávok, na ktoré sa oddĺženie nevzťahuje. Sú to záväzky dlžníka, ktoré sú špecifické svojim subjektom na strane veriteľa (fyzické osoby bez upovedomenia správcu o vyhlásení konkurzu na dlžníka, Centrum právnej pomoci) a záväzky špecifické svojim obsahom (výživné, zodpovednosť za škodu spôsobenú na zdraví, pracovnoprávne nároky, peňažný trest podľa Trestného zákona, nepeňažná pohľadávka a zabezpečená pohľadávka). Okresný súd uviedol, že pohľadávka, ktorou disponuje žalobca voči žalovanej nie je nedotknutou pohľadávkou, preto nie je daný dôvod na to, aby sa od žalovanej spravodlivo požadovalo, aby po procese oddĺženia naďalej uspokojovala žalobcu alebo ďalších veriteľov nemajúcich oddĺžením nedotknuté pohľadávky. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že ak dlžník po oddĺžení konkurzom dobrovoľne neuhrádza aspoň čiastočne svoje záväzky, treba jeho konanie posudzovať ako jeho nepoctivý zámer pri oddĺžení. Uvedená požiadavka by bola, podľa názoru súdu, v rozpore so zámerom zákonodarcu a účelom inštitútu oddĺženia, ktorým je zbavenie dlžníka všetkých dlhov a umožnenie mu začať odznova.

15. Záverom okresný súd preto konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, jeho skutkové tvrdenia uvedené v žalobe boli všeobecného charakteru a žalobca ich nepodložil relevantnými dôkazmi. Okresný súd konštatoval, že nie je namieste vyvodiť existenciu nepoctivého zámeru dlžníka ani z okolností, že žalovaný na riešenie svojich dlhov zvolil konkurz a nie splátkový kalendár, nakoľko voľba medzi týmito spôsobmi riešenia platobnej neschopnosti dlžníka prináleží výlučne dlžníkovi, pričom splátkový kalendár je určený najmä pre dlžníkov, ktorí majú dostatok majetku a určité príjmy. Žalobca pritom nepreukázal a ani netvrdil, že majetkové pomery žalovanej umožňovali úspešné zostavenie splátkového kalendára v zmysle ZKR, teda že by v nasledujúcich 5 rokoch disponovala takým príjmom, ktorý by jej umožňoval uhradiť pohľadávky nezabezpečených veriteľov. Žalobca netvrdil a neoznačil dôkazy na preukázanie výšky príjmu žalovanej, jej výdavkov, všetkých jej nezabezpečených pohľadávok dotknutým oddĺžením, preto nie je možné ustáliť, že žalovaná tým, že podala návrh na oddĺženie konkurzom a nie splátkovým kalendárom, mala snahu poškodiť veriteľa, a teda že mala nepoctivý zámer.

16. Z vyššie uvedených dôvodov okresný súd, vzhľadom na nezistenie existencie nepoctivého zámeru žalovanej pri oddĺžení žalobcu, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. O trovách konania rozhodol okresný súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

18. Voči predmetnému rozhodnutiu podal včas odvolanie v celom rozsahu žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

19. V odvolaní žalobca poukázal na to, že nesúhlasí s právnym záverom súdu prvej inštancie prezentovaným v bode 36 napadnutého rozhodnutia, keď nezistil existenciu nepoctivého zámeru žalovanej pri oddĺžení. Poukázal pritom na to, že žalovaná bola v čase pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej majetok riadne zamestnaná, vykonávala živnostenskú/ podnikateľskú činnosť, z ktorej mala nadštandardný príjem. Uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú z listinného dôkazu - potvrdenia zo Sociálnej poisťovne, nakoľko z daného dôkazu vyplýva, že žalovaná pred podaním návrhu a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej majetok odvádzala poisťné vo výške 735,- Eur až 995,- Eur, z ktorej skutočnosti vyplýva, že príjem žalovanej musel byť ešte vyšší ako uvedené odvody, preto žalovanej musela ostať po vykonaní odvodov suma na základné výdavky spojené s chodom domácnosti a na základné ľudské potreby. Žalovaná napriek tomu, že disponovala takýmto príjmom, neuskutočňovala pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu žalobcovi žiadnu platbu, keďže posledná platba uskutočnená v prospech žalobcu bola dňa 9/2017 a návrh bol podaný 8/2018.

20. Nepoctivý zámer žalovanej bol podľa názoru odvolateľa preukázaný aj tým, že žalovaná nemusela odvádzat' tak vysoké odvody, mohla odvádzat' základné odvody a mohlo jej zostať viac finančných prostriedkov na uspokojenie svojich záväzkov. Odvádzaním vyšších odvodov si zrejme žalovaná chcela zabezpečiť vyššiu materskú dávku alebo nemocenskú dávku, a teda konala nepoctivo a účelovo. V danom smere odvolateľ poukázal na závery Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022 zo dňa 23.11.2022.

21. V ďalšom odvolateľ namietal závery súdu prvej inštancie, ktoré dovodil z potvrdenia Sociálnej poisťovne, teda, že nebola preukázaná platobná schopnosť žalovanej. Pripustil, že predmetné potvrdenie neuvádza čistý príjem žalovanej v čase pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej majetok, avšak je z neho možné vyvodiť príjem žalovanej, ktorý bol nemalý, či dokonca nadštandardný. V danom smere žalobca poukázal na to, že v podanej žalobe navrhol vykonať dopyt na Sociálnu poisťovňu za účelom poskytnutia informácie o príjme žalovanej za obdobie pol roka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej majetok a pol roka po oddlžení, nakoľko nebolo v objektívnych možnostiach žalobcu zistiť príjem žalovanej za uvedené obdobie. Pokiaľ súd vykonal nesprávny dopyt, mal vykonať ďalší, a nie vyhodnotiť získaný dôkaz na ľarchu žalobcu, ktorý jasne definoval svoj návrh na doplnenie dokazovania. Odvolateľ tak poukázal na to, že súd svojim nesprávnym procesným postupom nesprávne vykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré ovplyvnili jeho rozhodnutie vo veci samej.

22. V ďalšom žalobca namietol nesprávne posúdenie listinných dôkazov v bode 28 napadnutého rozhodnutia, kde konštatoval, že žalovaná v životopise uviedla, že majú spolu s manželom príjem 1200,- Eur a 300,- Eur dávajú na ubytovanie rodičom a 200,- až 300,- Eur na živobytie. Predmetná skutočnosť nemôže byť pravdivá, nakoľko je v rozpore s platenými odvodmi zo strany žalovanej. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná mala len dvoch veriteľov a jedno exekučné konanie, kde sa vymáhala pohľadávka vo výške 1.142,70 Eur. Uvedená suma záväzkov nepredstavovala žiadnu neúmerne vysokú čiastku, ktorú by nemohla žalovaná čiastočne uhrádzať a tým preukázať svoj poctivý zámer. Tá skutočnosť, že dlžník má viacero veriteľov, aj bez znalosti výšky ich pohľadávok, nie je sama o osebe relevantnou na vyslovenie záveru o platobnej neschopnosti dlžníka. Podľa názoru odvolateľa, ak dlžník má aj 10 veriteľov, bez ohľadu na to, aké výšky majú pohľadávky, ak žalovaný disponuje príjmom postačujúcim na čiastočnú úhradu svojich záväzkov, nemožno hovoriť o platobnej neschopnosti. Práve týmto by dlžník prejavil svoj poctivý zámer, že sa nechce svojich dlhov zbaviť, ale chce ich riešiť. Žalovaná disponovala príjmom postačujúcim na čiastočnú úhradu svojich záväzkov, napriek tomu zneužila inštitút oddlżenia. V prospech žalobcu neuskutočnila žiadnu platbu, a to takmer rok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, čím bol preukázaný nepoctivý zámer žalovanej, ktorá chcela týmto svojim nepoctivým konaním vyvolať stav omeškania záväzku vyžadovaný zákonom.

23. Žalobca poukázal na to, že na platobnú neschopnosť dlžníka nemožno nazerať čisto z formálneho hľadiska, nakoľko splnenie týchto zákonných znakov môže sám dlžník svojim možným podvodným konaním jednoduchým spôsobom navodiť. Žalovaná vyvolala stav omeškania, a teda navodila stav, že neuhradila žiadnu sumu, čím konala nepoctivo a súčasne odvádzala neúmerne vysoké odvody, pričom bolo na jej dobrovoľnej báze zvoliť si nižšie odvody a platiť svoje záväzky. Z vykonaného dokazovania tak jednoznačne vyplýva nepoctivý zámer žalovanej a jej platobná schopnosť. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil a nesprávne posúdil nepoctivý zámer žalovanej. Žalobca sa nestotožňuje s posúdením súdu prvej inštancie, že platobne schopný je len ten, ktorý dokáže pokryť svoje záväzky svojím majetkom. Poukázal pritom na to, že pokiaľ by bol pripustený uvedený výklad, žiaden dlžník by nebol platobne schopný, keďže žiaden dlžník nepokryje svoje záväzky svojím majetkom.

24. Záverom odvolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, keď sa žalobcovi neumožnil vyjadriť k otázke jeho aktívnej vecnej legitímácie. V danom smere žalobca poukázal na to, že disponuje právoplatným rozhodcovským rozsudkom, na základe čoho jeho pohľadávka nie je premlčaná. Uvedeným nesprávnym procesným postupom tak súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi využiť jemu prislúchajúce práva.

25. Odvolateľ tak záverom navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo alternatívne podľa § 388 CSP, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

26. Žalovanej bolo odvolanie žalobcu zaslané na vyjadrenie, v stanovenej lehote sa však k nemu nevyjadřila.

27. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v senáte bez nariadenia pojednávania podľa § 379 CSP (viazaný rozsahom odvolania), § 380 ods. 1 CSP (viazaný odvolacími dôvodmi) a § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Nakoľko nebolo potrebné zopakovať

alebo doplniť dokazovanie, ani si to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, odvolací súd pojednávanie vo veci nenariadil a rozhodnutie vyhlásil verejne dňa 27.05.2025, keď dátum a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia zverejnil na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj na webovej stránke súdu.

28. Odvolací súd bol v súlade s § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie:

29. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi D. E., A. a ako postupcom a BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED ako postupníkom zo dňa 15.12.2010, Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED ako postupcom a PRO CIVITAS ako postupníkom zo dňa 24.2.2011, zo Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi PRO CIVITAS s.r.o. ako postupcom a BENCONT INVESTMENTS s.r.o. ako postupníkom zo dňa 15.12.2014 a zo Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi BENCONT INVESTMENTS, s.r.o. ako postupcom a BENCONT COLLECTION, a.s. ako postupníkom zo dňa 15.12.2014 má súd preukázané, že na žalobcu bola postúpená pohľadávka pôvodného veriteľa D. E., A. voči žalovanej. Uvedené nebolo medzi stranami sporné.

30. Z výzvy na splatenie úveru s príslušenstvom D. E., A. adresovanej žalovanej zo dňa 28.10.2009 spolu s doručenkou má súd preukázané, že úver žalovanej sa stal predčasne splatným k 28.10.2009 v celom rozsahu a zároveň bola vyzvaná na úhradu celého záväzku do 10 kal. dní od doručenia výzvy, ktorá výzva jej bola riadne doručená. Uvedené nebolo medzi stranami sporné.

31. Z prehľadu o úhradách žalovanej pred vyhlásením konkurzu (na čl. 8) vyplýva, že žalovaná pred vyhlásením konkurzu a oddĺžením nepravidelne splácala svoj záväzok v rôznych sumách.

32. Z výpisu z individuálneho účtu poistenca Sociálnej poisťovne za obdobie 2/2018-8/2018 vyplýva výška základu (v rozmedzí 730,- Eur až 995,- Eur), z ktorého Sociálna poisťovňa robila predpisy žalovanej na úhradu invalidného poistenia, nemocenského poistenia, poistenia v nezamestnanosti, ktoré sumy boli uhrádzané v lehotách splatnosti.

33. Žalobca ku skutočnostiam vyplývajúcim z výpisu Sociálnej poisťovne z individuálneho účtu poistenca vo svojom vyjadrení doručenom dňa 5.8.2022 (čl. 104) tvrdil, že z uvedeného vyplýva, že žalovaná musela mať v čase pred podaním návrhu na konkurz dosť vysoký príjem, keďže bola schopná uhrádzať tak vysoké odvody vo výške 750,- Eur až 995,- Eur a napriek tomu si zvolila celkové oddĺženie a nepokúsila sa žiadnym spôsobom splniť svoje záväzky. Žalovaná si mala zvoliť splátkový kalendár nie oddĺženie konkurzom, keď žalovaná dosahovala príjem postačujúci na čiastočnú úhradu záväzkov.

34. Z návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovanej vyplýva, že tento bol podaný 20.7.2018.

35. Z rozhodnutia Centra právnej pomoci zo dňa 12.3.2018 vyplýva, že žalovanej bol priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci, pričom žiadosť žalovanej o poskytnutie právnej pomoci v konaní o oddĺžení konkurzom bola CPP doručená 15.2.2018.

36. Z indikatívnej informácie z centrálného registra exekúcií vyplýva, že voči žalovanej sa viedlo jedno exekučné konanie od roku 2011 na vymoženie istiny 1142,70 Eur s príslušenstvom.

37. Zo životopisu žalovanej vyplýva, že táto je od roku 2015 zamestnaná ako montážny pracovník, má stredoškolské vzdelanie bez maturity, pričom do zložitej životnej situácie sa dostala v dôsledku toho, že postupne sa jej narodili 4 deti, bola dlhodobo nezamestnaná a zlú finančnú situáciu sa snažila riešiť pôžičkami. Spolu s mužom majú mesačný príjem 1200,- Eur, pričom manžel má takisto exekúcie a po odpočítaní nákladov im na živobytie zostáva 200,- až 300,- Eur pre celú rodinu. Bývajú u svokrovcov, prispievajú do domácnosti 300,- Eur mesačne.

38. Zo zoznamu veriteľov vyplývajú dvaja veritelia žalovanej - Orange Slovensko, a.s. a PRO CIVITAS s.r.o.

39. Podľa § 166g ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení rozhodnom pre posúdenie vecí (ďalej len „ZKR“), dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

40. Podľa § 166g ods. 2 písm. e) ZKR, zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh.

41. Podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR, v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť.

42. Podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

43. Podľa § 3 ods. 2, tretia a štvrtá veta ZKR, fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

44. Podľa čl. 8 základných princípov CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

45. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

46. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

47. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom odvolací súd nezistil také vady procesných podmienok, ani nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď žalobu žalobcu zamietol.

48. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa ďalšie dôvody.

49. Odvolateľ predovšetkým vyčítal súdu prvej inštancie, keď dospel k záveru v bode 36 svojho rozhodnutia, že nezistil existenciu nepoctivého zámeru žalovanej pri oddlžení, z ktorého dôvodu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca uvedený záver súdu prvej inštancie rozporoval, pričom poukazoval na to, že žalovaná bola v čase pred podaním návrhu, ako aj v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jej majetok, riadne zamestnaná, z ktorej činnosti mala nadštandardný príjem. Predmetné skutočnosti mali, podľa názoru žalobcu, vyplývať z listinného dôkazu - potvrdenia zo Sociálnej poisťovne ohľadne individuálneho účtu žalovanej, z ktorého malo vyplývať, že žalovaná odvádzala poistné vo výške od 735,- Eur - 995,- Eur, a teda žalobca dovodil záver, že jej príjem musel byť vyšší ako uvedené odvody, a to niekoľkokrát. Napriek uvedenej skutočnosti však žalovaná, pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, nepoukazovala žalobcovi žiadnu platbu, keď posledná platba bola uskutočnená dňa 09/2017, pričom návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný v 08/2018. Nepoctivý zámer žalovanej žalobca videl v tom, že nemala odvádzat' tak vysoké odvody, mohla odvádzat' len základné odvody a mohlo jej tak zostať viac finančných prostriedkov na uspokojovanie svojich záväzkov,

čím by preukázala svoj poctivý zámer. Žalobca vyslovil predpoklad, že odvádzaním vyšších odvodov si zrejme žalovaná chcela zabezpečiť vyššiu materskú dávku alebo nemocenskú dávku, a teda konala nepoctivo a účelovo. Účelovo si tak žalovaná chránila svoje peniaze, ako aj svoj majetok, a to na úkor veriteľov.

50. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že civilné sporové konanie je ovládané princípom formálnej pravdy, teda súd pri svojom rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd tak pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré sú strany schopné v konaní relevantne preukázať, nie je tak povinný zisťovať tzv. skutočnú (materiálnu) pravdu. Súd tak nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, avšak skutkový stav dovodzuje len z predkladaných dôkazných prostriedkov, ktoré mu predkladajú strany sporu. Strany sporu majú povinnosť v súlade s ust. § 150 a čl. 8 Civilného sporového poriadku označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci, ktoré musia podoprieť dôkazmi. V konaní o zrušenie oddĺženia je na dotknutom veriteľovi, aby tvrdil a preukázal dôvod, pre ktorý dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Pri vyhlásení konkurzu na majetok žalovanej vychádza okresný súd len z vyhlásenia dlžníka o jeho platobnej neschopnosti, preto práve právna úprava oddĺženia dotknutému veriteľovi umožňuje, aby v návrhu na zrušenie oddĺženia z dôvodu nepoctivého zámeru dlžníka namietal tie skutočnosti, že dlžník v čase podania návrhu nebol platobne neschopný, ktoré skutkové tvrdenia musí zároveň podoprieť relevantnými dôkaznými prostriedkami. Je preto na žalobcovi, aby sa v danom konaní zaktivoval a relevantným spôsobom tvrdil a preukázal, že žalovaný nespĺňa podmienky na vyhlásenie konkurzu, resp. mal nepoctivý zámer pri podaní návrhu.

51. V súdnej veci síce žalobca namietal nepoctivý zámer žalovanej, avšak odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie poukazuje na to, že tak skutkové tvrdenia žalobcu, ako aj dôkazné prostriedky, ktoré predkladal na podporu svojich tvrdení, nepreukázali, že žalovaná nemala poctivý zámer pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a nespĺňala podmienky platobnej neschopnosti.

52. Tak je tomu aj v prípade predloženého potvrdenia zo Sociálnej poisťovne, ktoré si vyžiadal súd prvej inštancie na základe návrhu žalobcu, z ktorého súd prvej inštancie správne dovodil skutkové zistenie, že z neho vyplynula výška základu v rozmedzí 730,- Eur až 995,- Eur, z ktorého Sociálna poisťovňa robila predpisy žalovanej na úhradu jednak invalidného poistenia, nemocenského poistenia, poistenia v nezamestnanosti, garančného poistenia atď., ktoré sumy boli uhrádzané v lehotách splatnosti. Tvrdenia žalobcu o tom, že z tohto listinného dôkazu malo vyplývať, že v čase pred podaním návrhu, ako aj v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovanej odvádzala žalovaná poistné vo výške od 735,- Eur – 995,- Eur, a teda jej príjem musel byť ešte vyšší, z tohto dôkazu nevyplývajú. Z predmetného dokladu je zrejmy len základ, z ktorého boli realizované zákonné odvody voči verejným inštitúciám. Tvrdenie žalobcu, že žalovaná mala dosahovať vysoký či nadštandardný príjem, tak zostali len v rovine jeho domnienok, bez súčasného preukázania skutočnej výšky príjmu žalovanej. Uvedené potvrdenie Sociálnej poisťovne nesvedčí o žalobcom prezentovaných skutkových záveroch.

53. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom, a to nesprávnym vykonaním dôkazu navrhnutým žalobcom dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré ovplyvnili jeho rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd uvádza, že ani uvedená námietka odvolateľa nie je dôvodná. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca síce produkoval v súdnom konaní dôkaz - dopyt na Sociálnu poisťovňu, a.s. realizovaný súdom na zistenie výšky čistého mesačného príjmu žalovanej v období pol roka pred vyhlásením konkurzu na majetok žalovanej, ktorý dopyt okresný súd vykonal a jeho výsledkom bolo predloženie výpisu z individuálneho účtu poistenca (žalovanej) za požadované obdobie, ktoré je založené na čl. 95 súdneho spisu. Okresný súd uvedenú listinu zaslal na vedomie žalobcovi, ktorý sa oboznámil s jej obsahom a právny zástupca žalobcu sa k predmetnej listine vyjadril aj na pojednávaní, ktoré nasledovalo dňa 31.10.2022. Žalobca v danom smere žiadnym spôsobom nerozporoval vykonanie daného dôkazu, nežiadal o doplnenie informácií zo strany Sociálnej poisťovne, resp. iného subjektu za účelom preukázania výšky príjmu žalovanej v rozhodnom období. Odvolací súd opakovane prízvukuje, že dôkazné bremeno tvrdenia, ako aj preukazovania tvrdených skutočností, leží na žalobcovi. Preto pokiaľ mal žalobca za to, že z predloženého listinného dôkazu zo strany Sociálnej poisťovne nevyplývajú potrebné informácie, mal požadovať doplnenie uvedených informácií (resp. opakovanie dopytu), či zisťovanie uvedených informácií cestou zamestnávateľa žalovanej, avšak žalobca sa uspokojil s uvedeným listinným dôkazom. Správne potom uzavrel okresný súd, že v súdnom konaní nemal za preukázaný skutočný príjem žalovanej, a preto vychádzal zo získaných informácií, ktoré žalovaná uviedla v životopise, ktorý priložila k

návrhu na vyhlásenie konkurzu. Pokiaľ žalobca rozporuje uvedené závery, svoje tvrdenia, či domnienky, relevantným spôsobom nepreukazuje.

54. Ku skutkovým tvrdeniam žalobcu, že žalovaná mala odvádzať odvody vo vysokých výškach, pričom mohla odvádzať základné odvody a mohlo jej zostať viac finančných prostriedkov na uspokojovanie svojich záväzkov, odvolací súd uvádza, že opakovane ide zo strany žalobcu len o vyslovené domnienky, keďže z listinného dôkazu predloženého Sociálnou poisťovňou uvedené skutkové tvrdenia žalobcu nevyplývajú. Navyše, zo žiadneho z predložených dôkazov nevyplýva ani tá skutočnosť, že žalovaná vykonávala živnostenskú/podnikateľskú činnosť a sama vykonávala odvody do povinných fondov, ktorých výšku by mohla ovplyvniť. Naopak, z predloženého životopisu žalovanej vyplýva, že táto po materskej dovolenke (1998 – 2003) pracovala v spoločnosti HELLA (2015 – 2017) a neskôr v spoločnosti Gábor s.r.o. (2017 – naďalej), ktoré spoločnosti označila za svojho zamestnávateľa, ktorý odvádzať v rozhodnom období povinné odvody za žalovanú. Akékoľvek domnienky žalobcu v tom smere, že žalovaná realizovala zbytočne vysoké odvody, z ktorých mohla splácať svoje záväzky, sú tak ničím nepodložené a nemajú žiadnu preukaznú hodnotu.

55. K námietkam žalobcu v tom smere, že tá skutočnosť, že dlžník mal viacero veriteľov nie je sama osebe relevantnou na vyslovenie záveru o platobnej neschopnosti dlžníka, nakoľko žalovaná disponovala príjmom postačujúcim na čiastočnú úhradu svojich záväzkov, napriek tomu tak neučinila a zneužila inštitút oddĺženia, odvolací súd uvádza, že ani táto nie je dôvodná. Je síce pravdou, že každý jednotlivý prípad zrušenia oddĺženia je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na všetky skutkové okolnosti prípadu ako aj vykonané dokazovanie a na platobnú neschopnosť dlžníka nemožno nazerať čisto z formálneho hľadiska, keďže dlžník si môže svojím konaním navodiť stav platobnej neschopnosti, avšak to súčasne neznamena, že len uvedené domnienky stačia na vyslovenie záveru v jednotlivom prípade o tom, že dlžník nebol v čase pred vyhlásením konkurzu a počas konkurzu platobne neschopný. Správne sú závery súdu prvej inštancie, ktorý poukazoval na to, že informácie ohľadne finančného majetku žalovanej vyplývali zo životopisu žalovanej, z ktorých vyplynulo, že žalovaná mala v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu dvoch veriteľov a bolo voči nej vedené jedno exekučné konanie, pričom jej príjem spolu s manželom a štyrmi vyživovanými deťmi predstavoval cca 1.200,- Eur, z ktorej sumy rodine zostávala disponibilná finančná čiastka 200-300,- Eur mesačne na živobytie. Žalobca v konaní síce tvrdil, že žalobkyňa mohla mať vyšší príjem a jej záväzky mohli byť v takej výške, že ich mohla postupnými čiastočnými úhradami splatiť, avšak na podporu týchto skutkových tvrdení v konaní nepredložil žiadny dôkaz. Z dôkazu, ktorý žiadal v konaní vykonať predložením potvrdenia Sociálnej poisťovne ohľadne čistého príjmu žalobkyne tieto skutočnosti neplynú.

56. Odvolací súd opakovane poukazuje na to, že v konaní o zrušenie oddĺženia je na dotknutom veriteľovi, aby tvrdil a preukázal dôvod, pre ktorý dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Takýto dôvod žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal. Správne sú preto právne závery súdu prvej inštancie, keď konštatoval, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a nepreukázal existenciu nepoctivého zámeru žalovanej pri oddĺžení. V danom smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2023 sp. zn. 50bdo/18/2022, kde Najvyšší súd konštatoval, že: „Samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovaného ešte neznamena, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existencie finančného majetku žalovaného. Ide o komplexné posúdenie konkrétnej životnej situácie, teda nielen jednotlivej pohľadávky a schopnosti túto (hoci aj dlhodobo) uhrádzať, použitím len matematického výpočtu, bez zohľadnenia ostatných sociálnych a ekonomických súvislostí tak, ako to zo zákona jednoznačne vyplýva.“ Odvolací súd dodáva, že z vykonaného dokazovania súčasne vyplynulo, že žalobkyňa má od roku 2011 vedenú exekúciu na exekútorskom úrade JUDr. Soni Majkútovej vedenú pod sp. zn. EX 364/2011 na vymoženie istiny vo výške 1.142,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedenej čiastky až do zaplatenia, ktorá suma doposiaľ nebola vymožená. Už uvedená skutočnosť sama osebe indikuje, že žalovaná nemala pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu dostatok finančných prostriedkov na úhradu splatného záväzku, a to dokonca záväzku vymáhaného exekučnou cestou.

57. Platobnú schopnosť dlžníka tak nie je možné posudzovať oddelene, len s poukazom na peňažnú pohľadávku žalobcu, ale aj v súvislosti s jeho schopnosťou plniť ostatné peňažné záväzky. Pluralita veriteľov žalovanej a exekúcia vedená na jej majetok svedčia v neprospech platobnej schopnosti žalovanej. Pokiaľ žalobca tvrdil, že uvedené skutočnosti neovplyvňovali negatívne platobnú schopnosť

žalovanej, bolo na ňom, aby tieto skutočnosti v konaní preukázal. Skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že žalobkyňa si navodila údajný stav platobnej neschopnosti, nakoľko prestala splácať jeho pohľadávku pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a súčasne mala odvádzať neúmerne vysoké odvody na jej dobrovoľnej báze sú tak len domnienky žalobcu bez relevantného preukázania v súdnom konaní, na ktoré správne súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť.

58. Pokiaľ žalobca záverom poukazyval na nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k otázke jeho aktívnej vecnej legitímácie, a tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, ako strane sporu, využiť jemu prislúchajúce práva, odvolací súd v danej odvolacej námietke uvádza, že hoci súd prvej inštancie konštatoval vo svojom rozhodnutí predpoklad, že pohľadávka žalobcu sa javí ako premlčaná, a preto nemal dostatočne preukázané, že by žalobca bol vôbec dotknutý oddĺžením, na druhej strane uviedol, že z daného dôvodu predmetnú žalobu nezamietol a pristúpil k posúdeniu skutkových tvrdení žalobcu ohľadne nepoctivosti zámeru žalovanej. Daným postupom súdu prvej inštancie preto neboli dotknuté práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, keďže súd prvej inštancie na uvedenom dôvode svoje rozhodnutie nezaložil. Uvedený dôvod preto nepredstavuje tak vážny zásah do práv žalobcu, pre ktorý by bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť.

59. Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd prieskumom súdneho rozhodnutia v rozsahu odvolacích dôvodov uvedených žalobcom dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správnu právnu normu a rozhodnutie súdu prvej inštancie tak vychádza zo správneho posúdenia veci. Odvolací súd nezistil v postupe súdu žiadny nesprávny procesný postup a ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

60. Aj keď odvolateľ podal odvolanie v celom rozsahu, teda jeho odvolanie smerovalo aj voči výroku o trovách konania, k danému výroku neuviedol žiadne odvolacie námietky, a preto neumožnil odvolaciemu súdu osobitný prieskum výroku o trovách konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tomto výroku ako vecne správne potvrdil.

61. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O vyčíslení trov konania rozhodne postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

62. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).